

רע"פ 8566/13 - אלכסיי טקצנקו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8566/13

לפני:
כבוד השופט א' רובינשטיין
כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט מ' מזוז

המבקש: אלכסיי טקצנקו

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בתל אביב (כב' השופטים: ד' ברלינר (נשיאה),
ג' קרא (סג"נ), מ' סוקולוב) ב-עפ"ג 33722-08-13
מתאריך 06.11.2013

תאריך הישיבה: ז' בטבת התשע"ה (29.12.2014)

בשם המבקש: עו"ד מורן כרמון

בשם המשיבה: עו"ד ארז בן ארויה

פסק-דין

השופט ח' מלצר:

עמוד 1

1. לפנינו בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד בתל אביב-יפו (כב' השופטים: ד' ברלינר (נשיאה), ג' קרא (סג"נ), מ' סוקולוב) מתאריך 06.11.2013 ב-עפ"ג 33722-08-13, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט ע' דרויאן) מתאריך 15.7.2013 ב-ת"פ 26382-03-12.

יוער כי לצד בקשת רשות הערעור הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש, ובהחלטה מתאריך 19.12.2013 עוכב עונש המאסר עד להחלטה אחרת.

להלן אביא את הנתונים הדרושים להכרעה בבקשת רשות הערעור.

הרקע העובדתי

2. בתאריך 11.7.2012 הרשיע בית משפט השלום הנכבד את המבקש, על פי הודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתבי אישום שהוגשו נגדו, כפי שיפורט להלן:

(א) בכתב האישום, שהוגש בגדרי ת"פ 26382-03-12 (להלן: כתב האישום העיקרי) – המבקש הורשע בתקיפה וחבלה ממשית שבוצעה על ידי שניים, או יותר (עבירה לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)).

על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 6.3.2012, בשעה 2:00 לערך, המבקש ונאשם נוסף הבחינו במתלונן, שהיה חייל באותה העת, כשהוא הולך ברחוב ומשוחח בטלפון. ללא כל סיבה מוקדמת התנפלו השניים על המתלונן, תוך שהם חובלים בו בכל חלקי גופו, לרבות: מכות אגרופים בראשו, ובעיטות בזמן שהמתלונן התכופף. המתלונן, שאל אותם אם הם מעוניינים במכשיר הטלפון הנייד המצוי ברשותו, אך הדבר לא גרם לשניים להפסיק מלחבול במתלונן. לבסוף, הנאשם הנוסף נטל את מכשיר הטלפון מן המתלונן, אך במהלך מנוסתם מהמקום – הנאשם הנוסף זרק את המכשיר. בעקבות האירוע נגרמו למתלונן חבלות בפניו והוא נזקק לטיפול רפואי.

(ב) בכתב אישום שהוגש כנגד המבקש בגדרי ת"פ 18542-01-12 (להלן: כתב האישום נוסף) הוא הואשם בהסגת גבול (עבירה לפי סעיף 477 לחוק העונשין), היזק בזדון (עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין) וגניבה (עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין).

על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 21.5.2011, המבקש ניפץ באמצעות אבן – חלון ראווה של חנות אופניים, הסיג גבול לתוכה וגנב שתי שרשראות אופניים ופנס. המבקש נלכד בתוך החנות והרכוש הוחזר.

3. בתאריך 15.7.2013, לאחר שהתקבל תסקיר מבחן בעניינו של המבקש, גזר בית משפט השלום הנכבד את דינו. בית המשפט עמד על חומרתה של העבירה, מושא כתב האישום העיקרי, ועל התפשטותה של תופעת "האלימות הסתמית" – בישראל. בין היתר, נכתב בגזר הדין כך:

"למרבה הזוועה והצער הגדול, עיקר המבצעים של מעשים קשים וכבר-לא-נדירים אלו הם צעירים, צעירים מאוד וגם קטינים - הם, בלשונו של בית המשפט העליון בע"פ 7365/06 הנ"ל, "פלח השוק" המבצע ברגיל עבירות אלו, ולכן דווקא קבוצה זו היא המצריכה ענישה מחמירה ומרתיעה במיוחד... מדיניות זו אכן מיושמת בערכאות השונות, פרי ההכרה העגומה במציאות של ריבויים של מקרים כאלה ועד היותם מכת מדינה או קרוב לכך".

4. נוכח הדברים הנ"ל, ותוך שנלקחו בחשבון כלל נסיבות העבירה ומדיניות הענישה - בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה הראוי לעבירה, מושא כתב האישום העיקרי הינו בין 10 ל-24 חודשי מאסר.

באשר לעבירות, מושא כתב האישום הנוסף, קבע בית המשפט כי מתחם הענישה נע בין מאסר מותנה לשלושה חודשי מאסר בפועל.

5. לאחר שבית המשפט שקל את נסיבותיו האישיות של המבקש ואת תהליך השיקום שעבר - השית בית המשפט על המבקש את העונשים הבאים:

(א) 10 חודשי מאסר בפועל (זאת בגין העבירה, מושא כתב האישום העיקרי בלבד).

(ב) 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו (כשהתנאי הוא שהמבקש לא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף, או עבירה שיש בה יסוד של פריצה, או התפרצות).

(ג) 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו (כשהתנאי הוא שהמבקש לא יעבור עבירת רכוש מכל סוג לרבות עבירה של היזק בזדון, או עבירה של הסגת גבול).

בנוסף, בית המשפט חייב את המבקש לפצות את המתלונן בכתב האישום העיקרי בסכום של 2,000 ש"ח, ואת המתלונן בכתב האישום הנוסף בסכום של 800 ש"ח.

6. המבקש ערער כנגד גזר הדין בפני בית המשפט המחוזי הנכבד, אך ערעורו נדחה. גם בית המשפט המחוזי הנכבד מצא לנכון להתייחס לחשיבות הרתעתם של צעירים, תוך שציין כך:

"אנו רואים להפנות לדברים הלקוחים אף הם מפסיקת בית המשפט עליון, בדבר הצורך להרתיע אותו "פלח שוק" עימו נמנה [המבקש] שבפנינו... אותו "פלח שוק" הוא המבצע את מעשי האלימות הקשים, כדוגמת המקרה שבפנינו".

מכאן הבקשה שלפנינו, אשר מכוונת כנגד רכיב המאסר בפועל שבגזר הדין שניתן בגין העבירה, מושא כתב האישום העיקרי.

טענות הצדדים

7. לטענת המבקש עניינו נכנס לגדרם של המקרים החריגים המצדיקים התערבותו של בית המשפט העליון כערכאה שלישית בגזר הדין וזאת מכוח שתי טענות.

ראשית, היה נדרש, לגישת המבקש, לתת משקל רב יותר לנסיבות חייו הקשות ולתהליך השיקום המוצלח שעבר.

שנית, נטען כי גזר הדין מפלה את המבקש מחמת גילו.

כאן מתחייב פירוט והוא יובא להלן:

(א) המבקש פרס במסגרת בקשתו את נסיבות חייו הקשות, העולות גם מתסקיר המבחן שהוגש בעניינו, ואת תהליכי השיקום אותם עבר, נכון לעת מתן פסק הדין של בית המשפט קמא הנכבד.

המבקש, אשר עלה לישראל מרוסיה בגיל 9, מתייחס לילדות הקשה אותה עבר, שכללה, בין היתר, אלימות מצד אביו החורג, ומגורים ביחד עם אימו במקלט לנשים מוכות. עוד הוסיף המבקש כי הוא ביקש להתגייס לצה"ל, אך בקשתו נדחתה לאור מעמדו כתושב ארעי. נוכח הסירוב, הוא נקלע למשבר שהוביל אותו לשתיית משקאות אלכוהוליים בתדירות הולכת וגוברת, והתנהגותו הפכה לתוקפנית ואלימה. גם העבירות, מושאי כתבי האישום, בוצעו, לטענתו, תחת השפעת אלכוהול.

המבקש הודה בביצוע העבירות שיוחסו לו, והוא לקח אחריות על התנהגותו. הוא הכיר בבעיית השתייה שלו והביע נכונות לטפל בה. בעקבות אירוע האלימות בו המבקש היה מעורב, הוא החל לקבל טיפול במסגרת עמותת "אפשר", המטפלת בבעיית ההתמכרות לאלכוהול, והוא שהה במסגרת זו למעלה משנה וחצי. הליך זה התקדם יפה והוא שיתף פעולה באופן מלא עם הצוות הטיפולי. בנוסף לכך, המבקש החל בלימודי קורס ניהול רשתות ואבטחת מידע, ובמקביל הוא עבד כאיש אחזקה בבית אבות. המבקש מציין עוד כי מאז האירועים, מושא הבקשה, לא נרשמו לחובתו מעידות נוספות.

נוכח כל האמור – שירות המבחן המליץ בתסקירו על הטלת צו של"צ בהיקף של 180 שעות ועל העמדתו של המבקש בפיקוח השירות למשך שנה.

בהתחשב בנ"ל, המבקש סבור כי בית משפט השלום הנכבד שגה בכך שחרג באופן משמעותי מהמלצות שירות המבחן, ויש בכך משום אי צדק, הקורא למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי".

עוד יש להוסיף, כי בדיון שנערך בפנינו, המבקש הגיש מכתבים ממנכ"ל בית האבות בו הוא עובד, ומקשישים

השוהים בבית האבות, אשר מציינים לטובה את המבקש ביחסו כלפי דיירי בית האבות, ובתפקודו כאיש אחזקה במקום.

(ב) המבקש טען עוד כאמור כי בתי המשפט שדנו בעניינו שקלו דווקא לחומרא את גילו הצעיר בעת שהעבירות נעברו (גיל 21 בעת ביצוע העבירה, מושא כתב האישום העיקרי, וגיל 20 בעת ביצוע העבירה, מושא כתב האישום הנוסף) וזאת בהתייחס ל"פלח השוק" המבצע עבירות מסוג זה. בכך יש, לשיטתו, משום ענישה מפלה לרעה. לגישת המבקש, השתייכותו לקבוצת גיל מסוימת איננה רלבנטית, כשלעצמה, לצורך קביעת רף הענישה הראוי בגין העבירה אותה ביצע. למעשה, לתפיסת המבקש, גילו הצעיר אמור לשמש כנסיבה המובילה למתן בכורה לשיקולי השיקום בעניינו, וממילא להפחתת עונשו – ולא להחמרתו.

8. המשיבה גרסה מנגד כי הסוגיה הנ"ל המפורטת בפסקה 7 (ב) שלעיל, אותה מעלה המבקש, איננה מעוררת כל שאלה עקרונית ועל כן היא לא מצדיקה מתן רשות ערעור ודינה להידחות. לגופם של דברים המשיבה סמכה את ידיה על הנימוקים שהובאו בגזר הדין של בית משפט השלום הנכבד ובפסק הדין של בית המשפט המחוזי הנכבד. עוד טענה המשיבה כי בתי המשפט קמא צדקו כאשר העניקו משקל לכך שמרבית ממקרי האלימות "הסתמיים" נעשים על ידי צעירים. המשיבה אף ציינה כי בכתב האישום – אין ביטוי לטענתו של המבקש לפיה מעשה האלימות שביצע נעשה תחת השפעת אלכוהול.

דיון והכרעה

9. אקדים תוצאה להנמקה, ואומר כי לאחר עיון בבקשה, בחומר שצורף לה ובתגובת המשיבה, ולאחר שמיעת טיעוני הצדדים – הנני סבור כי דין בקשת רשות הערעור להתקבל, ובעקבות זאת אציע לחברי שנקבל את השגות המערער לגופו של ערעור ועונשו, הכל כפי שיפורט בפסקה 15 שלהלן. מכאן ואילך אקרא איפוא למבקש – המערער. אנמק מסקנותי להלן.

10. אמנם, ברגיל רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק בנסיבות בהן מתעוררת סוגיה עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, ורק במקרים נדירים במיוחד, שבהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת, או הראויה – תינתן רשות ערעור כאשר הבקשה מתייחסת רק לחומרת העונש (ראו למשל: רע"פ 3929/09 דהן נ' מדינת ישראל (16.08.2009)). יחד עם זאת, באותם מקרים חריגים ביותר בהם ישנם שיקולי שיקום משמעותיים המצדיקים הקלה בעונש, וענישתו של המבקש חורגת ממדיניות הענישה הראויה – בית המשפט נכון להעניק רשות ערעור (ראו: רע"פ 1199/03 אפריאט נ' מדינת ישראל (27.10.2004); רע"פ 3630/03 חאתם נ' מדינת ישראל (6.12.2004); רע"פ 9910/07 דוד נ' מדינת ישראל (1.2.2009)).

בנסיבות הייחודיות של המקרה שלפנינו, הנני סבור כאמור כי קיימת הצדקה למתן רשות ערעור ולקבלתו, כפי שאפרט מיד.

11. אכן לא ניתן להקל ראש בעבירות אותן ביצע המערער. מעשה אלימות בעובר-אורח תמים, ללא כל סיבה נראית לעין – הינו מעשה המגלה פסול מוסרי משמעותי, והוא אף מביא לפגיעה קשה בתחושת הביטחון בציבור. מעבר לכך, לבית המשפט עומדת הסמכות להביא בחשבון גם שיקולים של הרתעת הרבים במסגרת מלאכת הענישה. בהקשר

זה ראוי להזכיר את סעיף 40 לחוק העונשין הקובע כך:

"מצא בית המשפט כי יש צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירה מסוג העבירה שביצע הנאשם, וכי יש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם תביא להרתעת הרבים, רשאי הוא להתחשב בשיקול זה בבואו לקבוע את עונשו של הנאשם, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם".

(ההדגשה שלי - ח"מ)

12. מגזר דינו של בית משפט השלום הנכבד עולה כי עצם קביעת מתחם הענישה הושתתה גם על שיקולי הרתעה. אולם, כפי שמתברר מקריאת הוראת חוק העונשין שהובאה לעיל, שיקול ממין זה מקומו בקביעת העונש בגדרי מתחם הענישה ולא בקביעת המתחם עצמו. בנסיבות אלו, הנני סבור כי יש להפחית את מתחם העונש לעבירה שבגדרה הורשע המערער במסגרת כתב האישום המקורי, כך שיהיה בתווך שבין 6 ל-16 חודשים (עיינו: ע"פ 1353/13 חמודה נ' מדינת ישראל (27.6.2013)). מהמתחם האמור ניתן לחרוג לקולא מהמתחם - משיקולי שיקום.

עתה אעבור מהעקרונות - ליישום פרטני נוסף.

13. באשר לעונש עצמו - אינני מקבל את עמדת המערער לפיה התחשבות בגילו במסגרת הענישה מהווה שקילת שיקולים זרים, או הפליה פסולה. פעמים אכן הגיל עשוי להוות גורם רלבנטי בשעה שבוחנים את שיקולי ההרתעה. שיקולי הרתעה מתחשבים, באופן מובנה, גם בגורמים קולקטיביים ובמטרות החורגות מהתייחסות פרטנית לנאשם האינדיבידואלי, והמחוקק ראה לנכון לאפשר התחשבות בשיקולים אלו, ככל שהם אינם מובילים לחריגה ממתחם העונש ההולם. אמנם הנני סבור כי מוטב היה אילו היה נמנע בהקשרים אלה השימוש במונח "פלח שוק", השאוב מטרמינולוגיה שאיננה שייכת לענייננו, אך מכאן לא נובעת המסקנה כי השיקולים הקשורים בהרתעת הרבים, הנמנים עם קבוצת גיל מסוימת, פסולים כשלעצמם.

יחד עם זאת וחרף האמור לעיל, הנני סבור כי בנסיבות הייחודיות של ענייננו, ולאור ההתקדמות השיקומית המשמעותית אותה עבר ועובר המערער - אין מקום להשית על המערער עונש מאסר מאחורי סורג ובריא, אשר יש בכוחו לפגוע בהליך השיקומי. אבהיר: המערער היה בן 21 בעת שביצע את העבירה, מושא כתב האישום העיקרי. בית משפט השלום הנכבד ראה בכך נסיבה לחומרא, אולם דעתי היא כי נוכח שיקולי השיקום המשמעותיים המתעוררים במקרה שלפנינו - יש בגילו הצעיר של המערער כדי להביא להקלה בעונשו (וזאת גם מבלי לקבוע כי קיימת קטגוריה נפרדת של "בגיר צעיר", ראו: ע"פ 2357/13 רוש נ' מדינת ישראל פסקאות יח-יט לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין (6.10.2013)).

14. הנה כי כן, לאחר שעיינתי בתסקיר המבחן בענייננו של המבקש התרשמתי כי הליך הטיפול שהוא עבר התקדם יפה, וגם מכתבי ההמלצה שהוגשו על ידי מנכ"ל בית האבות ושני דיירים המתגוררים בו תומכים בכך ומעידים על דפוסי התנהגות חיוביים שהתפתחו אצלו. למורשע שכזה יש ליתן תקווה כדי לנסות ולמנוע שקיעתו חזרה לדרך של עבריינות.

15. נוכח כל האמור לעיל, אציע לחברי, כי לאחר מתן רשות הערעור - נקבל את הערעור על חומרת העונש, כך שהמאסר בפועל שהושת על המערער, יופחת ויועמד על שישה חודשי מאסר שיבוצעו בדרך של עבודות שירות, בכפוף לקבלת חוות-דעת חיובית של הממונה על עבודות שירות (השוו: ע"פ 3427/13 היב נ' מדינת ישראל (31.7.2013); ע"פ 8912/13 מדינת ישראל נ' טל (13.2.2014); ע"פ 4605/13 פלוני נ' מדינת ישראל (25.2.2014); ע"פ 2669/14 יונס נ' מדינת ישראל (16.6.2014)).

16. אם תישמע דעתי, אציע איפוא כי הממונה על עבודות השירות יגיש לנו חוות דעת בעניין המערער בתוך 45 יום ממועד מתן פסק דין זה, וכי לאחר קבלתה יינתן על ידינו פסק דין משלים.

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה א' רובינשטיין:

א. חוששני כי אין בידי, בכל הרצון הטוב, להצטרף לחברי השופט מלצר, הסבור כי בנסיבות יש מקום, משיקולי שיקום, להפחתת העונש לשישה חודשי עבודות שירות.

ב. איני מתעלם מן ההתקדמות השיקומית שעבר המבקש, אך העבירות שעבר, בשני כתבי אישום, אחד מהם חמור ממשנהו, אינן יכולות שלא להיענש במאסר, גם אם לא ארוך, מאחורי סורג וברית, נוכח שיקולי האינטרס הציבורי וההגנה על הקרבנות.

ג. אין בינינו מחלוקת, כי להרתעת הרבים יש מקום, בעקבות הנחיית המחוקק, והמחלוקת היא באשר למקרה הספציפי. חוששני שעלינו לזכור כי עסקין בהתנפלות בריזיות (יחד עם שותף לעבירה) על עובר אורח המשוחר בטלפון נייד, תוך מכות "נאמנות" שהזיקו טיפול רפואי, והעבירה שבה הודה היא תקיפה חובלנית בצוותא (תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות) לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, אשר התג שקבע המחוקק לגביה היא שש שנות מאסר. בנוסף, צירף המבקש את תיק הפריצה לחנות האופניים, כמות שהזכיר חברי. בית משפט השלום קבע לתיק העיקרי מתחם ענישה שבין עשרה לעשרים וארבעה חודשי מאסר, ולתיק המצורף - מאסר מותנה עד שלושה חודשים, ולאחר שבאופן מתודי נדרש לכל הנקודות הרלבנטיות, לרבות החומרה מזה, ונטילת האחריות, ההשתלבות במסגרת טיפולית, לימודים ועבודה הזוכה להערכה מזה, השית מאסר של 10 חודשים (בתחתית המתחם שקבע), וכן מאסרים מותנים ופיצוי כפי שתיאר חברי. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו, בראותו בעבירה "אלימות חסרת-פשר, סתמית, שיש בה משום רשעות".

ד. בית משפט השלום נדרש - בעקבות ע"פ 7365/06 פלוני נ' מדינת ישראל (2006) לכך ש"פלח השוק" המועד לעבירות אלימות מעין עניינו, שהוא "צעירים, צעירים מאוד וגם קטינים", והטעון ענישה מחמירה, חרף היחס הכללי המקל לקטינים ולבגירים צעירים. ועם זאת, בבואו לגזור את הדין ציין גם בנסיבות לקולה את גילו של המבקש (הוא היה בהתאמה כבן 21 ובן 20 בעת העבירות בשני התיקים). בית המשפט המחוזי נדרש אף הוא ל"פלח השוק" המבצע את מעשי האלימות הקשים כדוגמת מקרה זה.

ה. חברי, אף שהסכים כי גיל עשוי להיות גורם רלבנטי לעניין שיקולי ההרתעה, הסתייג מן הביטוי "פלח שוק", ואף דעתי כמותו – בכל הכבוד. זאת, שכן אף שהכוונה מעיקרא היתה כמובן ראווה, קרי, לציין שכבת אוכלוסיה המועדת לפורענות עבירות כגון זו, נראה כי הביטוי "פלח שוק", שמקורו בשיווק כלכלי אינו מתאים לכאורה לנסיבות אנושיות מעין אלה, גם אם בעבריינות עסקינה.

ו. אך ביטוי לחוד ומציאות לעבריינית לחוד, ולפנינו איפוא סיטואציה שכיחה, שבה מזה תטען התביעה כי המדובר באוכלוסיית צעירים שיש להרתיעה ולהחמיר עמה כי היא מועדת לתקיפות מסוג זה ברחובה של עיר, ומזה תטען ההגנה כי המדובר בבגיר צעיר, גורם שיש להתחשב בו דווקא לקולה, ואילו "תיוג פלח שוק" או כל תיוג יש בו הפליה. איזוהי הדרך שיבור לו בית המשפט, במובן הנורמטיבי? התשובה מורכבת. מחד גיסא אנו מסתייגים מתיוג קבוצתי (ע"פ 5535/12 כאברי נ' מדינת ישראל (2013)). מאידך גיסא, המחוקק נדרש בתיקון 113, בסעיף 40 ז' לחוק העונשין, תשל"ז-1977, להרתעת הרבים כשיקול ענישתי, ואין לומר – כמות שכתב חברי – כי שיקולים הנוגעים להרתעת קבוצת גיל פסולים בנסיבות המתאימות. ועל כל אלה, ומזוית אחרת, הגיל מהווה גם שיקול, לא רק בקטינים ובצעירים אלא בכלל על פי הדין (ראו על כך בע"פ 2357/13 רוש נ' מדינת ישראל פסקאות י"ח-י"ט, שהזכיר חברי).

ז. בסופו של יום ישקול בית המשפט, וזו מצוות הדין ובמיוחד בעקבות תיקון 113, כל מקרה לגופו – אך לטעמי אין תרתי דסתרי בקביעה, כי עבירות תקיפת הזולת ברחובה של עיר ראויות להחמרת ענישה ככלל, וככל שיוברר כי הן נעברות בעיקר על-ידי צעירים, יהא רף הענישה מחמיר גם לגבי צעירים; בהתוויה כללית זו אין למנוע כמובן, וגם זו מצוות המחוקק, התיחסות לנסיבות הספציפיות של העומד לדין, ובהן גילו. מה שעשוי להיראות כתרת דסתרי, ניתן איפוא ליישוב על פי נסיבות כל מקרה.

ח. ואשר למקרה דנא: מעיקרא היה העונש שניתן הולם, ולדעתי אין מנוס בכגון דא ממאסר של ממש, נוכח החומרה, אלא שבינתיים חלפה תקופה ממשית (עסקינה בעבירות מלפני 3 ו-4 שנים), והמבקש מתנהג נורמטיבית, כמות שתיאר חברי. סבורני איפוא בנסיבות המיוחדות, אף כי ברגיל אין כגון דא מצדיק גלגול שלישי, כי יש ליתן לכך ביטוי מסוים, וזאת על ידי מתן רשות ערעור, דיון כאילו הוגש ערעור וקבלה חלקית של הערעור; גם אם נקבל את המתחם שקבע חברי, יש לדעתי איפוא להעמיד את המאסר בפועל על שבעה חודשים בניכוי ימי המעצר. המערער יתיצב לריצוי עונשו ביום 8.3.15, ויוכל לפנות למיון מוקדם כדי ששיבוצו יהא הולם. מקוה אני, ובכך בודאי אין בינינו מחלוקת, שלא ישוב לסורו. ההתייבבות תהא בימ"ר ניצן, מתחם איילון (רמלה) עד השעה 09:00 בבוקר, ותנאי שחרור קיימים יעמדו בעינם עד להתייבבות.

ש ו פ ט

השופט מ' מזוז:

במחלוקת שנפלה בין חבריי, אני מצרף את דעתי לדעתו של המשנה לנשיאה א' רובינשטיין, מהנימוקים המפורטים בחוות דעתו.

חבריי עמדו על העובדות הצריכות לענין, ועל כן אני פטור מלחזור ולפרטן. מדובר בבקשה לרשות ערעור. לטעמי, הבקשה אינה מגלה עילה למתן רשות ערעור. איני סבור שנפלה טעות בפסק הדין של בית משפט השלום בתל אביב-יפו, כשגזר את דינו של המבקש דן, או בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, כאשר דחה את ערעורו של המבקש. שותף אני לדעת חברי, המשנה לנשיאה, כי מעיקרא העונש שניתן היה הולם. עם זאת, משהגענו עד הלום - חלוף הזמן וההתקדמות השיקומית שעבר המבקש - נכון גם אני לנהוג במבקש מנהג בית הלל ולהקל עמו, כמוצע על ידי חברי המשנה לנשיאה.

ש ו פ ט

הוחלט ברוב דעות כאמור בפסק דינו של השופט א' רובינשטיין, כנגד דעתו החולקת של השופט ח' מלצר.

ניתן היום, י"ב בשבט התשע"ה (1.2.2015).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט